

[Svend Auken]

Alle disse lettelser er udtryk for effektive om-lægninger, da Socialdemokratiets forslag indeholder en tilfredsstillende merfinansiering. Faktisk betyder Socialdemokratiets finansieringsforslag en nedsættelse af statens budgetunderskud, altså det underskud, som er på 30 mia. kr. til næste år, hvorimod regeringens forslag – det er også derfor, underskuddet bliver så højt – belaster statsbudgettet med 3-5 mia. kr. i 1991.

Endnu en gang er det blevet bevist, at der i hvert fald i den øjeblikkelige situation synes at være mere økonomisk ansvarlighed hos oppositionen end hos den nuværende regering.

Vi har bevidst udformet forslagene sådan, at de giver lønmodtagerne i LO, FTF og de fleste i Akademikernes Centralorganisation en sikring af deres realløn. Det vil efter vores opfattelse lette overenskomstforhandlingerne, hvorimod den fare for nye afgifter og nedskæringer, vi tror og vi frygter vil blive følgen af regeringens mange ufinansierede lettelsesforslag, vil udgøre en direkte trussel mod de kommende forhandlinger på arbejdsmarkedet.

Hertil kommer, at regeringen klarer en meget stor del af sin finansiering ved at skubbe merudgifter over på virksomhederne. Det er i hvert fald for mig en kilde til undren, at det skulle være fornuftig borgerlig politik at skåne de arbejdsfrie indkomster og spekulation, mens man belaster virksomhedernes konkurrenceevne.

Mange af regeringens nye forslag ligner de socialdemokratiske initiativer og tanker. Der er trods alt en verden til forskel mellem det reviderede forslag til finanslov for 1991, vi nu skal behandle, og så finansministerens oprindelige nedskæringsforslag. Det vil jeg gerne udtrykke anerkendelse af over for regeringen – her har man lyttet til os.

Vi har for længst meddelt, at vi ikke vil stemme imod finansloven i den udformning, der tegner sig efter forhandlingerne på Marienborg.

Men det kan ikke skjules, at der stadig væk er mangler ved finanslovsforslaget med hensyn til indsats for uddannelses-, job- og erhvervs politik, og så er der stadig væk det katastrofale underskud på 30 mia. kr.

Når det derimod drejer sig om skatten, har der næsten ingen bevægelser været fra regeringens side. Profilen er stadig skæv, og der mangler, som jeg sagde før, finansiering.

Regeringen er ikke ærlig, når den foregiver at kunne finansiere store skattelettelser ved engangsindtægter såsom at ændre ved opkrævningen af tobaksafgifter osv. og ved at bogføre Hypotekbankens overskud på en ny måde.

Fejlen er, at man overhovedet ikke tør tage fat på skatteunddragerne og skattefiduserne. Og glem ikke, at det først og fremmest er et fåtal af meget rige og formuende mennesker, der udnytter disse smuthuller, og at det ikke mindst er denne gruppe, der nu får en ny præmie ved regeringens skattelettelser.

Socialdemokratiets forslag søger effektivt at sætte ind her. Men regeringen har med Venstre og skatteministeren i spidsen fuldstændig blokeret for forhandlingerne på dette centrale punkt.

Sådan set kan man i et demokrati ikke indvende noget imod, at befolkningen bliver spurgt, når en regering er kørt fast. I et folkestyre er et nyvalg ingen katastrofe, for det giver vælgerne en chance for at skaffe landet en regering, der kan og vil samarbejde med andre partier om landets store problemer.

Men det havde ikke været nødvendigt i denne situation. Så sent som sidste onsdag og torsdag tegnede alt til et forlig om finanslov, uddannelse og skat. Der manglede kun én væsentlig brik, nemlig finansieringen. Hvor skulle pengene komme fra til at betale gildet med? Skulle regningen først udskrives senere til befolkningen, som det tilsyneladende var regeringens opfattelse, eller skulle den betales nu ved effektiv beskatning af alle skattefiduserne, som vi krævede? Vort bestemte indtryk var – og jeg tror også, det var befolkningens – at nu skulle pengene findes og skatteministeren trække i arbejdstøjet sammen med Socialdemokratiets skatteordfører. De mennesker kender vist i øvrigt hinanden i forvejen. Det troede vi også at regeringen var indforstået med; det sagde man i hvert fald til os. Glade og tilfredse konstaterede vi i den socialdemokratiske bevægelse, at vi havde nået gode resultater til gavn for landet og hele befolkningen, og vi forsvarede det, der tegnede sig som en aftale mellem os og regeringen.

Men regeringens skatteminister trak ikke i arbejdstøjet. Derimod gik mange af hans kolleger fra Venstre til frontale angreb på aftalen og på statsministeren.

Venstrefolk kritiserede, jeg citerer, statsministerens udsalg til Socialdemokratiet og fralagde